

Příběh jako metoda

Mgr. Hana Tesařová

ZŠ Edvarda Beneše Lysice, hanatesarova@seznam.cz

Pro motivaci svých žáků ve výuce fyziky jsem už vyzkoušela celou řadu nápadů. Tento způsob jsem se naučila na semináři Vyprávění příběhů jako vyučovací metoda, který vedl herec Martin Hák. Tvorbu příběhu jsem zadala jako dlouhodobou domácí úlohu (25 dní na tvorbu).

Zadání dlouhodobé domácí úlohy

Všichni máme rádi pohádky a krásné příběhy a všichni je rádi posloucháme. V této domácí úloze se pokusíte takový příběh sestavit. Vaše vyprávění bude sloužit jako oživení výkladu Vámi vybrané kapitoly učiva.

Postup práce:

1. Najděte si základní informace o vynálezci a jeho vynálezu podle vlastního výběru.
2. Tyto informace budou tvořit jen nosnou osnovu a hlavně slouží jako fakta k příběhu. Nemusí se ve vlastním vyprávění vůbec objevit a nebo jen ve velmi malé míře. Příběh ale musí z těchto faktů vycházet.
3. Napište příběh či pohádku s fyzikální tematikou.
4. Rozsah vyprávění nemá být delší jak 3 minuty čteného textu. Tedy maximálně 15 řádků.
5. Text odevzdejte písemně buď do svého portfolia nebo v elektronické podobě nejpozději do **30. září 2011**.
6. Elektronická podoba textu musí být zaslána ve formátu *.doc (Word 97-2003) nebo *.pdf a název souboru je formátu `prijmeni_jmeno_trida.*` (např. `tesarova_hana_ucitel.doc`) a to nejpozději v pátek 30. září 2011.
7. Tato domácí úloha je hodnocena do 10 bodů do základního hodnocení, tedy je povinná.

Po uplynutí termínu mi práci odevzdalo 97% žáků. Některé práce byly přepracované životopisy, ale převážná většina prací byla velmi dobrá. Protože se do sborníku všechny nevejdou, uvedu jen dvě, které jsou podle mého úsudku ty nejlepší. Před uveřejněním jsem si vyžádala souhlas autorů a doufám, že i vám se budou líbit.

Telefon

Valerie Chytrá, 8B

Byl jednou jeden král a ten měl dvě dcery. Obě byly krásné, ale nemohly chodit a své komnaty měly daleko od sebe. Byly smutné, že spolu nemohou být ani si povídat.

Král dal rozhlásit, že kdo najde jakýkoliv způsob jak zbavit princezny smutku a splnit jejich přání, dostane velkou odměnu.

Na druhém konci království žil muž jménem Alexandr Graham Bell se svým pomocníkem a přítelem Watsonem. Alex zjistil přenos zvuku mezi dvěma píšťalkami v různých místnostech. Vypozoroval, že se zvuk přenáší i po přerušení proudu a je následován slabým magnetickým polem. O třičtvrtě roku později byl v přístroji slyšet i hlas a zařízení nazval telefon.

Vyrazili tedy za princeznami. Ony telefon vyzkoušely – a fungoval! Za odměnu se Alex a jeho přítel oženili s princeznami. Pořídili si na telefon patent a začali ho prodávat.

Za peníze si pořídili vilu bez prahů, schodů a dveří, a když tam princezny jezdily na kolečkových židlích, mohly se vidět, kdy chtěly. Se svými manželi měli spoustu chytřích dětí a žili šťastně až do smrti. KONEC

(Alexandr Graham Bell - *3.3.1847 - † 2.8.1922)

Lodní šroub

Anežka Vyskočilová, 9C

Mé jméno je František Ressel, nepocházím sice z významného rodu, ale jednou snad mé jméno významné bude. Nechci si stěžovat, jelikož znám ty bohaté zazobance, kteří se procházejí po parku každý den s novým kloboukem a nosánkem nahoře. Klobouk mám sice jeden, zato mozek mám větší než všichni ti bohatí pánové. Ale přece jen mi jednu věc ti fintilové závidí. Zalíbil jsem se totiž překrásné a bohaté majitelce všech zdejších lodí. A právě jí zhotovuji všelijaké maličkosti, šperky, zrcadélka a jiné drobnůstky, které ji potěší. Také jako jediný z jejich obdivovatelů vím, že nadevše miluje sladké nápoje a koktejly všelijakých příchutí.

A já se snažím již několik týdnů vyrobit vrtulku, která by za pomoci točivého pohybu udělala ten nejjemnější, krémový nápoj s pěnou nahoře. Ovšem v okamžiku když jsem už byl v beznadějně situaci, praštil jsem hlavou prudce o vrtulku díky mé nesnesitelné únavě a třem dnům bez spánku, až jsem svojí hlavou ohnul vrtulky do podivných krucánků. Když se však ukázalo, že vrtulka s tímto pokroucením dokázala vytvořit jak krásnou pěnu na koktejlech, tak krásný úsměv paní Žumpikové, věděl jsem, že ten týden bez spánku a boule na mé hlavě stála zato.

A nejen to, překrásná paní Žumpiková byla natolik uchváčena mým výrobkem, že mě požádala o úpravu do větších rozměrů. Moc se mi sice nezamlouvalo, že můj unikátní šlehač chce zkoušet jako pohon do jejích lodí, ale co já bych pro ni neudělal. Ovšem když se ukázalo, že z mé pokroucené vrtulky se stal neobyčejně funkční lodní pohon, začaly se mi geometrickou rychlostí množit peníze, zvyšoval se zájem o můj vynález a paní Žumpikovou jsem měl na očích každý den. Tak teď je ze mě také bohatý zazobanec, ten fintil. No co, já to nějak překousnu.

A možná ještě pro inspiraci jednu básničku. A znovu mohu jen dodat, že moji žáci mají velkou řadu talentů, jen je potřeba je povzbudit a dát prostor pro realizaci. Ať se vám to vždy daří.

André-Marie Ampère

Žaneta Alexová, 9B

Žil malý chlapec v Lyonu,
měl moc rád svoji knihovnu.
Vzdělával se tam se svým otcem
matematice a jiným dovednostem.

Na první pohled byl velice nadaný
v magnetismu našel zalíbení.
Společnosti se vyhýbal,
v laboratoři spíš přebýval.

Tak šťastné bylo jeho dětství,
v osmnácti přišlo neštěstí.
Vojáci přišli pro jeho otce
a on hned, hle, sirotkem se stal hladce.

„Podporovals Ludvíka,
to se zde dnes nevítá!
Přijde Jakobínská diktatura,
s tím nenadělá nic Tvá nátura!“

Tak uzavřel se do sebe,
okolní svět již ho nebere.
Věda mu přinášela jistotu,
chtěl jí zaplnit svoji prázdnotu.

A pak, když byl již téměř na pokraji duševního zhroucení,
protože po otci zemřela i jeho drahá žena
a druhá, která ho týrala, mu naděje moc nepřidala,
jméno jeho přijalo pouzdrovým elementů silové působení.

Když jeho sláva nabírala obrátky,
zjistil že, solenoidní cívka,
Kterou protéká elektrický proud,
má magnetické účinky.

Přidal pravidla pravé a levé ruky,
pro něj to, ale asi nemělo správné následky.
Bez peněz, v potížích se ocitl náhle,
uznání asi, se mu dostalo pozdě.

Něco se zvrtilo, stal se psancem.

Na hrobě, ale stojí

„Tandem felix – Přece šťasten“